

Ilustrovan zabavni list.

Številka I.

Izdaje in ureduje SREČKO MAGOLIČ.

Leto II. 1887.

Dobljeni vojni.

Gost: „Kako krasni vojni sliki imate na steni.“ — General: „Dà, in ti vojni sem jaz dobil.“ — Gost: „Tako! A katero leto?“ — General: „Lansko leto v — efektni loteriji.“

Lagati ne smeš.

Mati: „Veš, Jožek, kedar te bodo gospod učitelj kaj prašali, ne smeš se jim zlagati; ako česa ne veš, reci: ne vem.“

Jožek: „O, mamica, saj pravim vselej, kedar me prašajo, ne vem.“

V treh dneh.

Kmet Peter kupi od svojega soseda kravo. Čez tri dni mu jo nazaj pripelje, rekoč: „Trdil si, da daje šest litrov mleka, a daje ga samo dva.“

„Daje ga šest litrov, Peter, daje, toda v — treh dneh.“

Slab čuvaj.

„No, Tomaž, ali ste zadovoljni z novim poljskim čuvajem?“

„Pojdi, pojdi! Nič boljši ni, kakor je bil prejšnji; ves krompir nam bodo — črvi požrli.“

Sveti Janez — muzikant.

Ženin z nevesto pride k gospodu župniku na izpraševanje. Med drugim praša gospod župnik ženina: „Kaj je bil sveti Janez Nepomuk?“

Ženin dolgo premišlja in premišlja, a ker se nikakor ne domisli, pomaga mu gospod župnik: „No, mu —!“

„Muzikant!“ zadere se nevednež, meneč, da je pravo pogodil.

Razstava nogovic,
katere je nosila milostiva gospa Podkorenka, ko je bil nje soprog

a) mestni odbornik,   b) deželni poslanec,   c) državni poslanec.

„Izgubljena stava“ ali „Rogač je rogač“.

Spisal Véliček.

oznal sem Fortunata Rokava. Po dnevu je vtepal nežnej mladini v glavo črke in številke, na večer pa je v veseli družbi pri ‚vinskem bratu‘ praznil kozarce. Imel pa je Fortunat Rokav poleg mnogih drugih navad tudi to, da je rabil o vsakej priliki in nepriliki besedico ‚rogač‘. Ako je povedal le jeden stavek, izvestno ga ni pozabil završiti in potrditi z ‚rogačem‘. Ako je pa

pripovedoval dalje časa, tedaj je vse mrgolelo samih ‚rogačev‘. Sploh, kar je nekaterim ‚hudič‘, to je bil Fortunatu Rokavu ‚rogač‘ in še več. Tudi v učilnici je zabičeval svoja predavanja z ‚rogači‘, da, še celó svoje zakonske polovici ni privošil ‚rogačulje‘, temveč jo je pital le z ‚rogačem‘. Otroci pa so ti bili sami mladi ‚rogački‘. Kakor pa so redki učitelji ali še boljše profesorji, katerim ni privošila navihana mlada dijaška glavica kakega karakterističnega priimka, tako tudi ni ostal Fortunat Rokav brez njega. Še več preglavice pa mu je delal ‚rogač‘, ko dobi v šoli učenca, ki se je pisal za Ro-

gača. Kolikokrat se je spozabil učitelj v svojem poučevanju in razjarjenji na svoje učence, da je je začel karati z ‚rogači‘, tolikokrat se je vzdignil nedorasli Muzin sin Rogač, čakajoč učiteljevega povelja. Tako se je Fortunat Rokav polagoma odvajal svoje navade na učiteljske stolici, v zasebnem življenji pa je bil še vedno tisti ‚rogač‘.

Nekega večera je bila zopet zbrana navadna vesela družba pri ‚vinskem bratu‘, kjer se je uganila marsikatera, ki bi bila vredna spomina; marsikatera pa se je vtopila v morji pozabljivosti. Pogovor se je začel sukati okoli ‚rogačev‘ — bilo je poleti — in Fortunat Rokav je moral požreti z vinsko kapljo tudi marsikako neljubo. Tedaj pa je ukrenil Rokav v trdovratnem svojem srci še trdovratnejši ukrep, da nikoli več ne izpregovori besede ‚rogač‘. Z jezo je

„Izgubljena stava“ ali „Rogač je rogač“.

potegnil tobačnico iz žepa — njuhal je tudi — in še z večjo jezo dregnil dvakrat v vsako nosnico, potem pa je govoril:

„Odločil sem se pri ‚rogači‘, da nikdar več ne izgovorim besede ‚rogač‘. In ako vas je volja, naredimo stavo. ‚Rogača‘ vender, da bi se ne mogel otresti tega ‚rogača‘; ni ‚rogač‘, da ne bi mogel.“

In slišal se je smeh po sobi, potem pa je govoril jeden izmed tovarišev:

„Fortunate, petdeset goldinarjev, da bodeš še rogačil. Tu je moja roka! Velja naj za dva meseca najina stava.“

„In tu je moja,“ odgovoril je Fortunat Rokav. Potem sta stavo s pričami potrdila in zazveneli so

Nekega zimskega večera sedimo zopet pri polnej kupici rujne kapljice in uganjamo vsakake šale. Pri nasprotni mizi je sedel človek srednjih let in zrl neprestano v mizo. Na ustnicah se mu je zibal ves čas nekak ironičen posmeh, češ, kaki so ti naši otroci. Mi pa se nismo zmenili zanj, misleč si, ta je najbrže kak tak, ki se je skregal s svetom. Ko pa postaja vedno smejeji, zre zaničljivo na nas in se roga in roga — — —. Pri tej besedi Fortunat Rokav nekoliko preneha s svojim pripovedovanjem, potem pa strašno kihne, da se mu je vsa glava potresla. Prijatelj pa, ki je šel staviti ž njim zavoljo ‚rogača‘, skoči na jedenkrat po konci ter zaupije z mogočnim glasom:

kozarci. Fortunat pa je potem ves večer molčal, boječ se, da ne bi prerano izgubil velike stave.

Trda je bila zanj ta usode polna stava. Vsako besedo je pretehtal po trikrat, predno mu je šla s sicer jako gibičnega jezika. Govoril je ponajveč v neartikulovanih glasovih. Slednjič pa se je vender zopet navadil varno govoriti, dasi je bil vedno v strahu. Petdeset goldinarjev njemu ni bila šala.

Pretekli je mesec in vesela družba je sedela po navadi pri ‚vinskem bratu‘. Pravili so si vsakovrstne dobrodružnosti iz mladih let. Tudi na Fortunata Rokava je prišla vrsta. Ta pa je pričel blizo tako-le:

Ko smo še trgali hlače po šolskih klopeh, zahajali smo v neko krčmo poleg mesarskega mostú.

„Gospoda, stava je dobljena. Gospod Fortunat Rokav je izrekel besedo ‚rogač‘, ko je kihnil. Zadnja beseda njegovega pripovedovanja je bila ‚roga‘ in s tem, da je precej po tej besedi kihnil, izrekel je še črko ‚č‘.

Osupnenje se je bralo na obrazih vseh navzočih, najbolje pa na obrazi Fortunatovem, ki je kar obledel in obstal, kakor bi vdarila strela vanj. Potem pa je zavladal strašen šum in vriš, smejanje in hudovanje, prepiranje in kreganje, nazadnje pa sprava. Fortunat Rokav je priznal, da je izgubil stavo.

Potem pa se je začelo pitje in petje, govorjenje in upitje in ‚rogačev‘ se je usipala cela tolpa po bogato obloženi mizi.

Zastonj prašujem — ni je več.

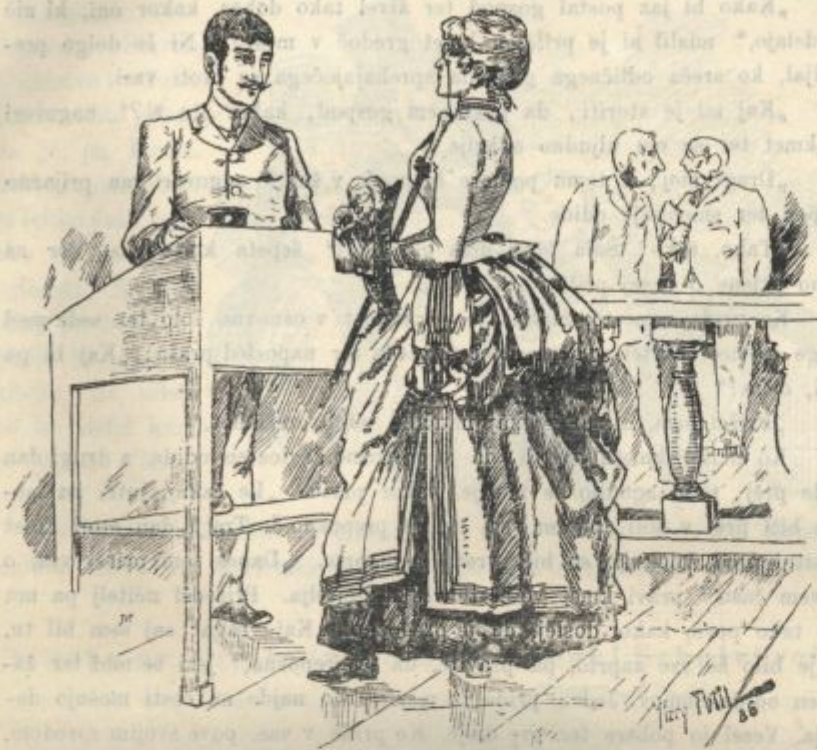
Zastonj prašujem zvezdice,	In rožice, ki ljubljena	O njej prašujem bistri val,
Kje ljubljena mi ženka je;	Jih vedno je zalivala,	Izvirajoč iz sivih skal,
Pa zvezdic broj mi plameneč	Mi odgovarjajo veneč,	A val mi tožno žuboreč
Le odgovarja: Ni je več!	Ko jih poprašam: Ni je več!	Le odgovarja: Ni je več!

In vse, kar njen spomin budi,	In ni je več! Oj to gorjé!
O njej tako mi govori:	Kako mi je težkó srcé!
Po drugem davno hrepeneč,	Ker tudi moj denar zvenčeč
Ušla je ž njim in ni je več!	Odšel je ž njo — in ni ga več!

Dregün.

Nehote razžaljen.

Gospodična (komptoiristu): „Ali mi morete povedati, kje bi dobila gospoda?“

Komptoirist: „Mislite pač gospodarja?“ (Zase:) „Ta goska neumna tako praša, kakor bi jaz ne bil tudi gospod.“

Prijatelju.

Zavídam te, prijatelj, v sreči,
Ki bujno ti sedaj cvetè,
Ko se v goreči je ljubezni
Za tebe vnelo to deklè.

Kakó lepo, krasnó bi bilo,
Da v njenem srci ogenj mil
Namestu tēbi, družè verni,
Ljubó se mēni bi žaril! —

Odstopi mi to dévo zórno,
Saj mnogo pač ti ni do njé,
In jaz hvaléžno ti v zaméno
Vse svoje prepustim — dolgé!

Kaj bo to čudno.

Janez: „Poglej, Mica, o svetem Martinu ti prinesem tri polnoma zrele jagode. Ali ni to čudno?“

Mica: „Kaj bo to čudno? Kaj se ne veš spomniti, da sem ti jih bila jaz že o svetem Jakobu, toraj že pred šestnajstimi tedni prinesla polno košaro in še lepših, kakor so te?“

Kako je Vrbovčev Peter na realki studiral.

V prvem razredu,

v tretjem razredu,

v petem razredu,

Kako je Vrbovčev Peter na realki studiral.

v sedmem razredu.

Na polji.

Po polji, oj, po polji
Z gospicami gredó,
In vsakdo jej obéta,
Da ljubi jo zvestó.

Nad poljem, oj, nad poljem
Pa krokar v zrak kriči:
Verjemi, déva lepa,
Tvoj prstan mu diši!"

Nov dokaz, da je šola potrebna.

„Kako bi jaz postal gospod ter živel tako dobro, kakor oni, ki nič ne delajo,“ mislil si je prileten kmet gredoč v mesto. Ni še dolgo premišljal, ko sreča odličnega gospoda sprehajajočega se proti vasi.

„Kaj mi je storiti, da postanem gospod, kakor ste vi?“ nagovori ga kmet ter se mu uljudno odkrije.

„Dragi moj; k temu pomore le pouk v šoli,“ odgovori mu prijazno gospod ter smehljaje odide.

„Tako, tako! Šola toraj dela gospode!“ šepeta kmet zase ter za trdno sklene o prvej priliki iti v šolo.

Ko pride v mesto, mahne jo naravnost v osnovno šolo ter sede med druge učence. Učitelj ga presenečen gleda ter naposled praša: „Kaj bi pa radi, očka?“

„Prišel sem, da bi se kaj naučil,“ odgovori kmet.

Ko učitelj kmetu zatrdi, da je prepozno, žalosten odide, a drugi dan pride prej, toda zgodilo se mu je, kakor prvič. „Le čakaj, jutri pa moram biti prvi v šoli, potem vsaj ne bo prepozno.“ Tretji dan stoji kmet v istini pred šolo, ko so bile vrata še zaprte. „Danes sem prišel vsaj o pravem času,“ pravi kmet vesel ter čaka učitelja. Prišedši učitelj pa mu isto tako pove, kakor doslej, da je prepozno. „Kaj vraga; saj sem bil tu, ko je bilo še vse zaprto, pa pravite, da je prepozno,“ jezi se mož ter žalosten odide domov. Jedva pride iz mesta, ko najde na cesti mošnjo denarja. Vesel jo pobere ter gre dalje. Ko pride v vas, pove svojim sosedom, da je našel mošnjo denarja in tako pride kmalo tudi na uho lastniku, kateri pride takoj k možu ter ga praša po denarji.

„Da, našel sem mošnjo denarja,“ odgovori kmet prišedšemu lastniku. „Ali je bila vaša?“

„Moja je bila, moja,“ pritrди naglo lastnik. „A kedaj ste jo našli?“

„Našel sem jo, ko sem še v šolo hodil.“

„Kdo vas je prašal po tej; ta ni moja,“ odvrne meščan ter jezno odide. Kmet pa se vesel popraska za ušesi ter pravi natihoma: „Lejte si, lejte, kako je vender dobro, če človek v šolo hodi.“

Gol.

Dobro se je odrezal.

Pozno v noči so se vračali trije vinski bratje iz gostilne nekoliko natrkani domov. Na desnej je šel Frakeljnov Tone, na levej Klobasarjev Jože in v sredi med obema Prestarjev Janez.

„Kaj misliš, Jože,“ oglasi se poredno Frakeljnov Tone. „Ali je Janez bik ali osel?“

„Čemu to prašuješ Joža?“ seže mu naglo duhoviti Janez v besedo. „Saj ti jaz sam rad povem, da nisem ni bik ni osel, temveč samo nekaj med obema.“

To znajo pri nas doma bolje.

Slepilec (občinstvu): „Slavno občinstvo! Tu v kletki vidite ptico; da je pa kletka dobro zaprta, uveri se lahko vsak sam, ako si jo pride ogledati. Na moj ukaz pa bode izginila ta ptica iz kletke, da nihče ne bo vedel kam in kako. Toraj pozor!“

Kmet (okoli stoječim gledalcem): „Kaj bo to! Pri nas doma znajo to bolje! Sinoči so pri nas izginile kar štiri kokoši iz kletke, pa tudi nihče ne vé kam.“

Družba sv. Cirila in Metoda, nemški Schulverein in Frauen-Ortsgruppe.

Poberita se mi izpred oči pohlepna pritepenca!
Ta zemlja je bilá in bo ostala last Slovencea!

Skrivnostni napis.

STAT U. I.
NOMINIS UMBRA
TUCINILIUS
EIS D. A. L. N.
ECCO T. I.

(Rešitev in ime prvega rešilca prihodnjič.)

Na naročnino za leto 1887, so nam poslali: G. Ažman Josip, učitelj v Križih pri Tržiči 80 kr.; sl. Bralno društvo v Železnikih 75 kr.; g. Bradaska Fr., gimn. ravnatelj v Gradci 80 kr.; sl. Bralno društvo v Selcih 1 gld. 50 kr.; g. Bulovec Iv., trgovec na Bledu 2 gld. 20 kr.; g. Gros Fr., učitelj v Predosljih 80 kr.; g. Krančič Fr. v Celji 10 kr.; g. Kovačič J., narodni učitelj v Ljutomeru 1 gld.; g. Linsner Ign., posest. v Brežicah 10 kr.; g. Oblak, c. kr. lieutenant v Celovci 18 kr.; g. Orehek A. v Krškem 80 kr.; g. Šajna A. na Baniji 80 kr. Novih naročnikov ne omenjamo.

Vabilo na naročbo „Rogača“ II. leto.

Završujē z denašnjo številko I. svoj tečaj, obrača se „Rogač“ do vseh prijateljev svojih, bodisi naročnikov, bodisi sotrudnikov, z uljudnim vabilom, da mu ostanejo verni podporniki tudi v bodočem letu.

„Rogač“ bode v svojem II. tečaju porabil vse moči, ustreči slavnemu občinstvu z izvrstnimi humoreskami, dovtipi, pesnimi, zagonetkami in sploh s zabavnim gradivom; posebno pa se bode oziral na krasne risbine, s katerimi bode solil berilo ter redno v vsakem listu bičal neprijatelje naroda našega. Gospod Janko Kalan, c. kr. davčnega urada kontrolor v Velikih Laščah pa bode podajal prijateljem šaha razne zanimive naloge.

Konečno še poudarjamo, da namerja „Rogač“, ako se oglasi primerno število naročnikov, poleg mnogih risbin v listu, prinašati od časa do časa tudi razne krasne risbine na lepem trdem papirji, katere bodo gotovo dobro došle prijateljem umetnosti.

Iz tega kratkega pregleda prepriča se lahko slavno občinstvo, da bi „Rogač“ rad vse storil, kar bi utegnilo zanimati prijatelje njegove ter se uspel na stopinjo, na kakoršno se je listu v tako maloštevilnem narodu le z neumornim trudom in jekleno ustrajnostjo uspeli mogoče. Zato vabi nove naročnike stopiti pod njegovo zastavo, in nadejoč se, da mu verni ostanejo vsi dosedanji prijatelji, kličemo jim: Na svidenje v novem letu!

Uredništvo in upravnštvo „Rogača“.

„Rogač“ bode odslej izhajal vsakega meseca 10. in 25. dan na celi poli velike četvorke, zato prosimo vse častite naročnike, da se blagovoljno oglasē vsaj do 5. januarja, da bodemo vedeli prrediti število odtisov, ker bodemo prvo številko naročnikom 10. januarja še jedenkrat razposlali. — Prvo številko pošljemo na željo brezplačno in franko na ogled. — Cena listu pod črto.

„Rogač“ izhaja 10. in 25. dan vsakega meseca na celi poli velike četvorke ter stoji po pošti prejeman celo leto 3 gld. 20 kr., pol leta 1 gld. 60 kr., četrt leta 85 kr.; za Ljubljano celo leto 3 gld., pol leta 1 gld. 50 kr., četrt leta 80 kr.; izven Avstrije celo leto 4 gld. Posamične številke so po 15 kr. — Naročnino in dopise sprejema lastništvo in uredništvo: Gledališka stolba štev. 3. v Ljubljani. — Tiska „Narodna Tiskarna“ v Ljubljani.

